

**Els que he
trobat pel
camí**

Tomàs Roig i Llop

(Barceloní de Girona)

per

Mn. Camil Gòis

Joaquim Pla i Cargol, Cronista de Girona, digué a Tomàs Roig i Llop: «Encara que nascut a Barcelona, vós sou gironí de soca-rel».

I és que nomenat, el seu pare, Mestre Nacional de Sarrià de Ter, la família es traslladà a Girona, on cursà el Batxillerat i on passà la seva adolescència.

Passa a Barcelona, a estudiar a la Universitat, i es llicencià en Lleis. Però la Girona de la seva adolescència restà indeleblement impresa en el seu esperit, fins al punt de dedicar-li un llibre titulat «Girona, arca de somnis».

I Girona i els seus homes es fan reiteradament presents en els seus escrits.

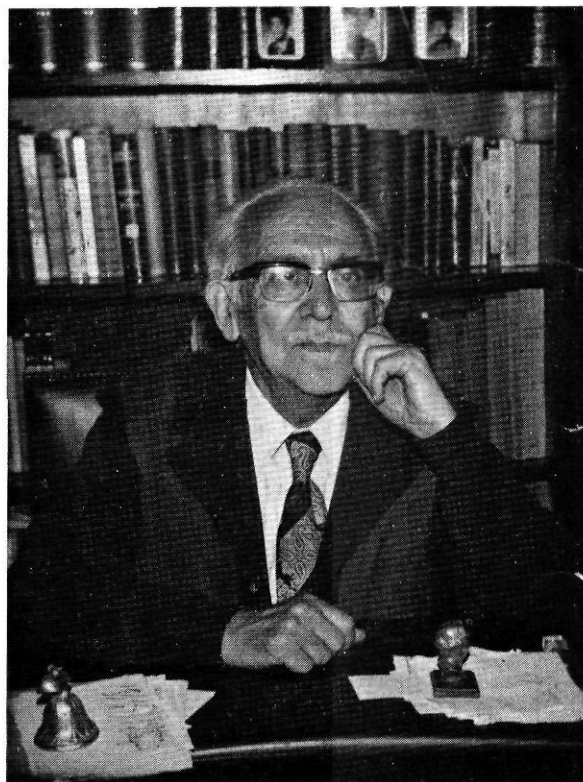
L'any 1926 fou Secretari dels Jocs Florals de Barcelona. L'any 1935 hi obtingué el Premi Narcís Oller. Trobem també el seu nom registrat en els llibres dels Jocs Florals de Girona.

Hem coincidit amb ell en diversos Certamens Literaris, en qualitat d'autors premiats i de membres de jurats.

Prosador realista, en el qual el psicologisme, l'idealisme cristià i el simbolisme alternen i hi són hàbilment conjugats.

L'any 1947 publicà un llibre que ha estat reiteradament editat, amb el títol de «Petits poemes de la llar». L'insigne crític literari Manuel de

Tomàs Roig i Llop

Montoliu, digué d'aquesta obra: «Es un saltiri ardent dels amors conjugal, paternal i de la llar, que guanya en intensitat i tendresa a tot el que s'ha dit sobre aquest tema en la nostra llengua».

A remarcar la biografia «Josep M.ª Folch i Torres» que, llorejada amb el «Premi Palfort», publicà l'any 1953 amb el pseudònim de Miquel de Girona.

Justificava aquest pseudònim dient-me: «Miquel» és el meu tercer nom, i «de Girona», perquè malgrat ésser barceloní, em sento profundament fill de la ciutat enyorada, on vaig viure, com ja sabeu, dels 2 als 16 anys (els anys d'or!).

Aquest llibre, fervorosament escrit, s'exhaurí ràpidament.

Roig i Llop incorporà a aquest llibre, ricament documentat, un meu sonet escrit a la memòria de Folch i Torres, arran del seu traspàs. El biògraf de l'escriptor, que jo anomenava «creador de mons de fantasia», subratlla la meua composició alegiaca amb unes breus paraules ditiràmiques, que l'hi haig d'agrair.

A remarcar també la biografia que va escriure d'un prosador d'arrels tan gironines com Prudenci Bertrana, amb igual pseudònim.

Als títols dels llibres esmentats, afegirem, a vol de ploma, els títols de les novel·les i dels contes i altres narracions, de caire psicològic i de detalls realistes de la seva vasta bibliografia:

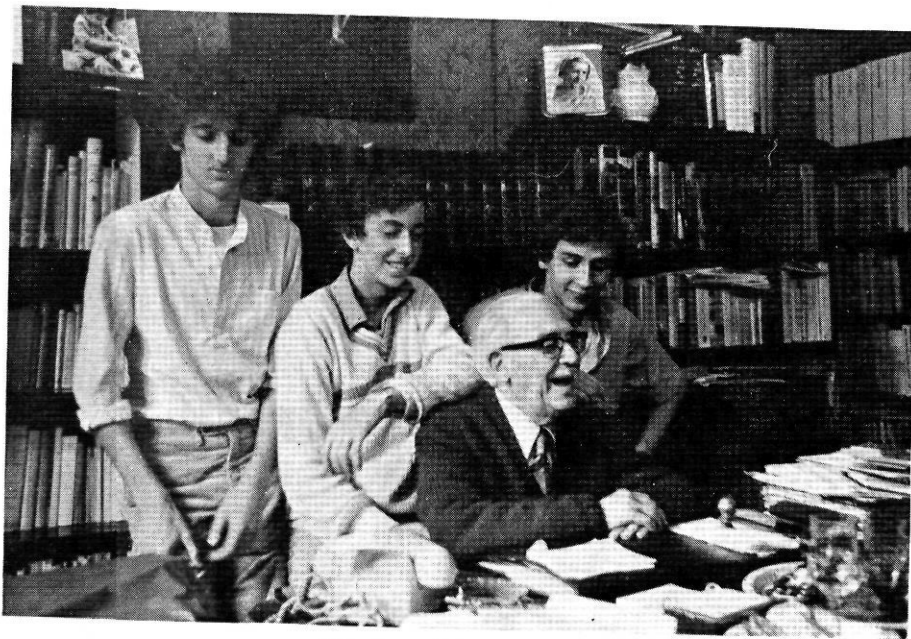
«La noia de bronze», «Lena i el seu destí», «La planeta d'en Ramonet», «Facècies», «Marta la fatídica», «Ronda d'històries», «Ventall de contes», «La represàlia», «El Paradís perdut», «A mig camí», «Pels camins de la llum», «Ombres i clarors», «Records d'un pelegrí de la Verge».

Cal destacar els tres volums de «Siluetes epigramàtiques», retrats esquemàtics de guspi-rejant agudesa.

I darrerament ha publicat 2 volums de Memòries.

Ha vingut col·laborant a diversos periòdics i revistes de Barcelona i Girona i moltes altres publicacions locals.

Brillant i erudit conferenciant sobre temes professionals i d'art i literatura.

Amb tres dels seus nés.